

בבואי להפרד ממך מיכל, הנני עושה זאת משני טעמים:  
קודם כל הנני נפרד מקרוב משפחה, כי בת דודה של אמי, ניצולת אושוויץ,  
התחתנה בבלגיה עם בן הדוד שלך, חייט אלמן, ניצל שואה גם כן, שאשתו וילדיו עלו  
השמימה בכבשני המשרפות.

הסיבה השניה היא היותך מחברותיה הקרובות ביותר של בטי, רעייתי, כבר מיום הגיעך  
מקפריסין לחדרה, שלשם הגעת כמעפילה באנייה "לנגב". מיד התחלת לעבוד בבית התינוקות.  
קודם בצריף שבמושבה ואחר כך בבניין הבטון היחיד במחנה, יחד עם בטי שאמרה אז קורס  
למטפלות בעפולה, קורס שגם את השתתפת בו אחר כך. ביחד העברתן את בית התינוקות לצריף  
שבכפר הנשיא.

עבדתן יחד מעל לעשרים שנה וטיפולתן בילדי כיתות צבי, עופר וכו', עד כיתת שיבולת.  
כל זה ביום, אבל גם בערב הייתן נפגשות ומפטטות עד בלי סוף, כי גרתן אחת מול  
השנייה. דרכיך בעבודה נפרדו בראשית שנות השבעים, כשהתחלת בהשתלמויות לטיפול  
בחולים וקשישים ונכנסת לעבוד בחדרי החולים, היום "בית יונתן", ולפעילות בוועדה  
שטיפלה בהורים שהתגוררו איתנו.

בתום תקופה עברת למחסן הבגדים והתחלת להתמחות בתפירת וילונות, קודם במחסן הבגדים  
הישן ואחר כך ב"סלון לוילונות" שבמחסן הבגדים הנוכחי.

אפשר לציין שאין הרבה דיווח שלהן לא תפרת וסידרת את הוילונות.  
נאלצת להפסיק עבודה זו לפני כשנתיים כשמוסי, בעלך, חלה וטיפלת בו בנאמנות עד שהלך  
לעולמו. כבר אז מצב בריאותך לא היה תקין, אך חשבת שזה יעבור, דבר שלא קרה וכך המצב  
התדרדר עד שנכנעת למחלתך.  
תנחי בשלום על משכבך ויהי זכרך ברוך.